

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2019r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Joanna Walczuk
Sędziowie SO :	Agnieszka Kluczyńska, Cezary Olszewski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2019 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa I. F.

przeciwko B. (...) z siedzibą w R. działającej w Polsce przez B. (...) Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego B. (...) z siedzibą w R. działającej w Polsce przez B. (...) Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 30 maja 2019r. sygn. akt I C 2150/18

1. Oddala apelację.

2. Zasądza od pozwanej B. (...) z siedzibą w R. działającej w Polsce przez B. (...) Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powódki I. F. kwotę 450 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed sądem II-giej instancji.

SSO Cezary Olszewski SSO Joanna Walczuk SSO Agnieszka Kluczyńska

Sygn. akt: I Ca 308/19

UZASADNIENIE

Powódka I. F. złożyła pozew przeciwko B. (...) z siedzibą w R. działającej na terenie Polski przez B. (...) Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W., domagając się zapłaty kwoty 10100 zł tytułem częściowego odszkodowania uzupełniającego wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia 29 grudnia 2018 roku oraz zapłaty kwoty 549,02 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za okres od dnia 27 lutego 2018 roku do dnia wniesienia pozwu (28 grudnia 2018 roku) naliczonych od kwoty 9763,12 zł. Wnosiła również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego, stosownie do norm przepisanych.

Uzasadniając powództwo wskazała, iż w wyniku kolizji drogowej mającej miejsce w dniu 11 grudnia 2017 roku należący do powódki samochód marki O. (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. Sprawca zdarzenia posiadał aktualne ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w ramach działalności prowadzonej przez pozwanego. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany uznał, co do

zasady, swoją odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie i wypłacił powódce tytułem odszkodowania kwotę 2638,50 zł. Zdaniem powódki przedmiotowa kwota była zaniżona czego następstwem było wystosowanie przedmiotowego powództwa i żądania w zakresie zapłaty kwoty 10100 zł tytułem odszkodowania uzupełniającego.

Odpowiadając na pozew pozwany B. (...) z siedzibą w R., działający na terenie Polski przez B. (...) Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. wnosił o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Argumentując swoje stanowisko pozwany podkreślał, że co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą w należącym do powódki pojeździe będąca bezpośrednim następstwem zdarzenia z dnia 11 grudnia 2017 roku. Równocześnie podkreślał, iż przysługujące powódce z tego tytułu roszczenie zaspokoił jeszcze przed zainicjowaniem postępowania sądowego, wypłacając na jej rzecz kwotę 2638,50 zł. Ponadto negocjował zasadność jak i wysokość kwoty dochodzonego przez powódkę odszkodowania uzupełniającego.

Wyrokiem z dnia 30 maja 2019 roku w sprawie o sygn. akt I C 2150/18 Sąd Rejonowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w pkt. I zasądził od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. działającego w Polsce przez B. (...) Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powódki I. F. w ppkt. a) kwotę 9867,21 zł tytułem częściowego odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty zaś w ppkt. b) 569,20 zł tytułem skapitalizowanych odsetek. W pkt. II oddalił powództwo w dalej idącym zakresie zaś w pkt. III zasądził od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. działającego w Polsce przez B. (...) Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powódki I. F. kwotę 5122 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Ponadto w pkt. IV nakazał pobrać od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. działającego w Polsce przez B. (...) Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa, Kasy SR w Suwałkach, kwotę 68,87 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

Wydanie powyższego wyroku poprzedziło dokonanie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych zgodnie z którymi, dnia 11 grudnia 2017 roku miała miejsce zdarzenie drogowe w wyniku którego należący do powódki samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...), uległ uszkodzeniu. Sprawca zdarzenia posiadał aktualne ubezpieczenie w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych w ramach prowadzonej przez pozwanego B. (...) z siedzibą w R. działającego w Polsce przez B. (...) Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. działalności.

W następstwie postępowania likwidacji szkody wysokość należnego powódce odszkodowania z tytułu uszkodzenia jej pojazdu została oszacowana przez pozwanego na kwotę 2638,50 zł. Towarzystwo (...) uznało, iż w/w kwota stanowi ekwiwalent kosztów poniesionych przez powódkę na naprawę uszkodzonego pojazdu.

Z dalszych ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy wynikało, że łączny koszt naprawy należącego do powódki samochodu wynosił 12.505,71 zł. Na przedmiotowe koszty naprawy pojazdu złożyły się: cena nabycia nowych, oryginalnych części zamiennych oraz koszty związane z bezpośrednią naprawą, stosownie do zaleceń producenta pojazdu.

Przechodząc do kwestii rozważań prawnych Sąd I instancji powołał się na treść regulacji przewidzianej w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, wskazując, iż z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Sąd Rejonowy zaznaczył, iż roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie oraz odpowiedzialność pozwanego należało rozpatrywać w świetle w/w regulacji. Za bezsporną w sprawie uznano okoliczność, iż sprawca kolizji z dnia 11 grudnia 20-17 roku ponosił odpowiedzialność za szkodę powstałą w należącym do powódki I. F. pojeździe.

W dalszej części Sąd I instancji stwierdził, że zakres odpowiedzialności pozwanego został uregulowany w art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, który stanowi, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Granice odpowiedzialności osoby korzystającej z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wyznaczają art. 361 k.c. i art. 363 k.c. Przepisy te stanowią, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa lub zaniechania, z których szkoda wynikła. Naprawienie szkody odnosi się więc do strat jakie poniósł poszkodowany oraz korzyści jakie mógłby osiągnąć, gdyby zdarzenie wywołujące szkodę nie miało miejsca.

Kolejno Sąd I instancji, powołując się na prezentowane w orzecznictwie stanowisko wskazywał, iż w przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Równocześnie podkreślał, iż obligując obowiązanego do zapłaty kwoty niezbędnej do wyremontowania samochodu należy zastrzec, że kwota ta ma zaspokoić celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy (wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, sygn. akt II CR 425/72, *legalis*). Jednakże w wypadku braku ekonomicznego uzasadnienia naprawienia szkody w w/w sposób roszczenie poszkodowanego ogranicza się do zapłacenia kwoty wyrównującej poniesiony przez poszkodowanego uszczerbek majątkowy, stanowiący różnicę między wartością samochodu przed i po uszkodzeniu.

W świetle argumentacji prezentowanej przez strony procesu istota sporu sprowadzała się, w opinii Sądu Rejonowego, do ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodowi z tytułu szkody samochodowej powstałej w następstwie kolizji z dnia 11 grudnia 2017 roku. Jego źródłem były zaś sprzeczne stanowiska stron co do wysokości kosztów niezbędnych do naprawy pojazdu powódki i przywrócenia go do stanu sprzed kolizji. W zaistniałej sytuacji Sąd I instancji uznał za uzasadnione przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej.

W przedmiotowej opinii sporządzający ją biegły J. P. w oparciu o analizę akt sprawy oraz analizę akt szkodowych określił wysokość kosztów naprawy pojazdu powódki na kwotę 12.505,71 zł przy uwzględnieniu cen nowych, oryginalnych części, niezbędnych do przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed kolizji.

Sąd I instancji nie uwzględnił wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej, gdyż sporządzający opinię biegły wykorzystał również wariant wskazywany przez pozwanego, z uwzględnieniem rabatu na części zamienne do samochodu w wysokości 20 %.

W następstwie omówienia wyników dopuszczonego dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej Sąd Rejonowy skonstatował, iż sporządzona przez biegłego opinia jest rzetelna i profesjonalna, a wnioski z niej płynące rzeczowe i logiczne.

Mając na uwadze powyższe, w tym okoliczność, iż szacunkowa wartość kosztów naprawy pojazdu powódki została ustalona na kwotę 12.505,71 zł jak również to, że przed wystąpieniem przez powódkę na drogę sądową pozwany wypłacił na jej rzecz kwotę 2.638,50 zł Sąd Rejonowy uwzględnił roszczenie powódki w części, zasądając na jej rzecz kwotę 9.867,21 zł tytułem częściowego odszkodowania uzupełniającego oraz 549,02 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za okres od dnia 27 lutego 2018 roku do dnia wniesienia pozwu (28 grudnia 2018 roku) naliczanych od kwoty 9.763,12 zł, oddalając roszczenie w pozostałym zakresie jako niezasadne. Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek wydano w oparciu o art. 14 o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 482 § k.c.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie uwzględniając fakt, iż powódka uległa żądaniom pozwanego jedynie w nieznacznym zakresie. W zaistniałej sytuacji zasądzono na jej rzecz

5122 zł tytułem poniesionych kosztów procesu.

Ponadto w oparciu o regulację z art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 68,87 zł tytułem brakującej kwoty wynagrodzenia biegłego.

Apelację od tego rozstrzygnięcia wniósł pozwany B. (...) z siedzibą w R. działający w Polsce przez B. (...) Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. zaskarżając wyrok w części tj.: w pkt. I a) w zakresie w jakim Sąd I instancji uwzględnił powództwo ponad kwotę 7819,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 lutego 2018 roku do dnia zapłaty oraz w zakresie pkt. III i IV – w całości. Wyrokowi temu zarzucał naruszenie:

1. prawa materialnego i procesowego, a mianowicie art. 361 § 1 k.c. i art. 363 § k.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 824¹ § 1 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że pozwany ponosi odpowiedzialność gwarancyjna z tytułu kosztów naprawy pojazdu, liczonych w oparciu o hipotetyczne, maksymalne na rynku koszty naprawy, mimo, że nie pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą z uwagi na fakt, iż powód nie wykazał aby poniósł takie koszty i dochodzi odszkodowania „kosztorysowo” zaś celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy, pozwalający na przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu, uwzględnić winien możliwy do uzyskania za pośrednictwem pozwanego rabat na części zamienne (20 %) i w konsekwencji powinien on wynosić 10.457,87 zł brutto;

2. art. 354 k.c., art. 362 k.c. art. 827 § 1 k.c. w zw. z art. 16-17 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...) poprzez ich niezastosowanie, i pominięcie obowiązku wierzyciela do współdziałania z dłużnikiem w celu realizacji zobowiązania i obowiązku zapobiegania powiększeniu szkody oraz przyczynienia się poszkodowanej do powiększenia rozmiarów szkody, poprzez zrezygnowanie z niewiadomych przyczyn z proponowanego przez pozwanego rabatu na części zamienne w wysokości 20 % choć miała możliwość ich zakupu bez żadnych dodatkowych trudności i kosztów, tym bardziej, iż nie istniały żadne przeszkody, aby przy współpracy z pozwanym zostały one przesłane do miejsca przez nią wskazanego;

3. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę dowodu z opinii biegłego sądowego, tj. przyjęcie, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu powinien wynosić 12.505,71 zł i tylko taki koszt pozwoli na pełne przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, pomimo, że z opinii biegłego sądowego J. P. wynika, że koszty naprawy przedmiotowego pojazdu na częściach oryginalnych przy stawce 118,00 zł netto za 1 (...) prac blacharsko-mechanicznych z uwzględnieniem rabatu na części zamienne (20%) wyniósłby brutto 10.457,87 zł i naprawa za taką kwotę pozwoli na przywrócenie pojazdowi poprzedniej funkcjonalności, co skutkowało niezasadnym pominięciem przez Sąd I instancji w kosztorysowej metodzie ustalenia wysokości odszkodowania możliwych do uzyskania przez powódkę rabatów.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku :

a) w pkt. I a) poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 7.819,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 lutego 2018 roku do dnia zapłaty oddalenie powództwa w pozostałym zakresie;

b) w pkt. III poprzez rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za I instancję stosownie do wyniku sporu.

2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu za instancję odwoławczą, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji zasługiwały na podzielenie, bowiem były w części niesporne, zaś w pozostałej części znajdowały odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Apelujący

nie wskazał również istotnych uchybień Sądu I instancji co do przepisów postępowania, które mogłyby skutkować podważeniem oceny prawnej w zakresie żądania dochodzonego w niniejszym postępowaniu.

Przechodząc do podnoszonych w apelacji zarzutów w pierwszej kolejności wskazać należy, iż postępowanie w niniejszej sprawie dotyczyło naprawienia szkody z tytułu odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów. W konsekwencji powyższego, do tego postępowania obok regulacji przewidzianych w art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zastosowanie znajdują również zapisy m.in. art. 363 k.c. Zgodnie z regulacją przewidzianą w tym przepisie wybór sposobu dokonania naprawy pojazdu przysługuje powodowi, nie zaś pozwanemu. W przedmiotowym postępowaniu powódka podjęła zaś decyzję o wystąpieniu z pozwem o zapłatę kwoty pieniężnej stanowiącej częściowe odszkodowanie uzupełniające. W myśl art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Z powyższej regulacji, wbrew stanowisku pozwanego prezentowanemu w apelacji, nie wynika aby pozwany zobowiązany był zwrócić na rzecz powódki jedynie kwotę stanowiącą równowartość za mniej kosztowną naprawę samochodu, możliwą do uzyskania w warunkach dostępnych jedynie dla pozwanego.

Przytoczyć w tym miejscu należy wypracowane w orzecznictwie stanowiska. Za ugruntowane w judykaturze przyjmuje się, iż obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.), jednak poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (por. z post SN z dnia 11 kwietnia 2019 roku, sygn. akt III CZP 102/18, *legalis*). Utrwalony jest także pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania (por. m.in. z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia z dnia 20 lutego 1981 r., I CR 17/81, *legalis*, z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/00, z dnia 12 lutego 2004 r., V CK 187/03, *legalis*).

Co się zaś tyczy adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy kosztami naprawy należącego do powódki samochodu a powstałą szkodą wskazać należy, iż zakres zobowiązania sprawcy do naprawienia szkody uzależniony jest od adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany odpowiada więc w granicach bezpośrednich i normalnych następstw działania lub zaniechania, z których szkoda wynika (art. 361 § 1 k.c.). Związek przyczynowy stanowi kryterium obiektywne i należy go rozumieć jako wszechstronne i obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska w postaci przyczyny ze zjawiskiem zwanym skutkiem. Wystąpienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego jest zaś uzależnione od okoliczności faktycznych zaistniałych w konkretnej, rozpatrywanej sprawie.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, za chybiony należy uznać zarzut pozwanego co do naruszenia przez Sąd I instancji art. 361 § 1 k.c. i art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 824¹ § 1 k.c. W ocenie Sądu Okręgowego pozwany nie wykazał bowiem braku związku przyczynowego pomiędzy powstałą szkodą, obowiązkiem jej naprawienia jak również kosztami naprawy pojazdu powódki, powstałymi po kolizji. Przeciwnie pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność już na etapie postępowania likwidacyjnego, a w konsekwencji również związek przyczynowy pomiędzy powstałą szkodą a obowiązkiem poniesienia kosztów naprawy pojazdu powódki.

Istotnie jak podkreślano w apelacji art. 354 k.c. wskazuje, iż dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a

jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom (§ 1). W taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel (§ 2). Jednakże obowiązek współdziałania z art. 354 § 2 k.c. obejmuje jedynie ustalenie tylko spraw podstawowych tj.: sposobu przywrócenia stanu sprzed wypadku oraz stwierdzenie, czy zasadnicze podzespoły samochodu będą podlegały wymianie czy tylko naprawie. Wskazać bowiem należy, iż to od poszkodowanego (wierzyciela) zależy finalna decyzja co do sposobu naprawy pojazdu, wyboru warsztatu, w którym pojazd będzie przywracany do stanu sprzed kolizji, jak również wybór części zamiennych w miejsce uszkodzonych. Nie sposób bowiem oczekiwać aby poszkodowana będąc w potrzebie pilnego i regularnego korzystania z samochodu decydowała się na bardziej czasochłonny proces likwidacji następstw kolizji zaproponowany przez pozwanego, podczas gdy dysponowała możliwością skorzystania z szybszej alternatywy, w postaci naprawy pojazdu w pobliskim warsztacie samochodowym. Odnosząc się zaś do kwestii dokonanego przez pozwaną wyboru części zamiennych (w miejsce uszkodzonych) podkreśli trzeba, iż zastosowanie jedynie oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu pozwalało przywrócić samochód do stanu sprzed szkody pod względem technicznym, estetycznym i bezpieczeństwa dalszego użytkowania. W następstwie powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób było dziwić się podjętej przez powódkę decyzji o wyborze oryginalnych części, niezbędnych do przywrócenia należącego do niej samochodu do stanu sprzed kolizji.

W świetle zarzutów apelacji, za chybione należało również uznać sformułowane przez pozwanego twierdzenia, co no naruszenia przez Sąd Rejonowy art 233 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę dowodu z opinii biegłego. Aby uznać za zasadny zarzut naruszenia swobodnej oceny dowodów, apelujący winien dowieść przyczyn wykluczających ocenę dowodów dokonaną przez sąd, m.in. dowodząc, iż Sąd I instancji uchybił regułom logicznego myślenia czy doświadczenia życiowego. W przypadku zaś gdy ze zgromadzonego na potrzeby sprawy materiału dowodowego Sąd wyprowadza logiczne, poprawne, rzeczowe i odpowiadające doświadczeniu życiowemu wnioski, to ocena sądu nie narusza norm w zakresie swobodnej oceny dowodów. Tylko i wyłącznie w sytuacji gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo poza zakres doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Za skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji regulacji z art. 233 k.p.c. nie można bowiem uznać niezadowolenia pozwanego z wniosków płynących ze sporządzonej na potrzeby sprawy opinii. Biegły jako doświadczony specjalista posiada bowiem niewątpliwie zasób wiedzy z konkretnej dziedziny znacząco przekraczający zakres informacji jakimi dysponuje Sąd. W konsekwencji rozważania Sądu mogą odnosić się jedynie do całości opinii jak i wniosków zawartych przez biegłego w podsumowaniu, czy odpowiedziach na poszczególne pytania. Nie sposób jednak oczekiwać aby Sąd wypowiedział się w sposób fachowy i szczegółowy co do poszczególnych zagadnień dotyczących specjalizacji biegłego, gdyż stałoby to w sprzeczności z celowością dopuszczenia dowodu z opinii specjalisty.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę przedmiotowej sprawy, w ocenie Sądu Okręgowego apelujący nie zdołał wykazać aby rozpoznający niniejszą sprawę Sąd Rejonowy naruszył w/w regulacje. Sąd I instancji wypowiedział się bowiem co do przyczyn, dla których dał wiarę ustaleniom poczynionym przez biegłego w sporządzonej opinii.

W kontekście powyższych wywodów – zdaniem Sądu Okręgowego – należało uznać, iż zarzuty zawarte w apelacji strony pozwanej miały tylko i wyłącznie charakter polemiczny w stosunku do prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego i jako takie nie zasługiwały na uwzględnienie. Dla porządku jedynie godzi się przypomnieć, że każda sprawa o zapłatę odszkodowania z tytułu odpowiedzialności cywilnej jest rozpatrywana odrębnie z uwzględnieniem wszelkich przesłanek odpowiedzialności.

W zaistniałych okolicznościach podnoszone przez pozwanego w apelacji zarzuty nie mogły być uznane za uzasadnione, co zaś skutkowa oddaleniem apelacji (w pkt. I sentencji wyroku) na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu w II instancji rozstrzygnięto (w pkt. II sentencji wyroku) w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Na powyższe koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powódki, ustalone w oparciu o § 2 pkt. 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

SSO Joanna Walczuk SSO Cezary Olszewski SSO Agnieszka Kluczyńska